

ændres paa denne Lov. I Retsplejelovens § 44 staar der, at med Hensyn til Højesteretsdommere kan der overhovedet ikke finde nogen Konstitution Sted, og at et Højesteretsdommerembede maa i det allerhøjeste staa ubesat et halvt Aar; for alle andre Dommerembeder gælder det, at Konstitution udenfor Sygdomstilfælde højst maa vare et Aar. Det er Bestemmelser, som blev enstemmigt vedtaget allerede i 1908 under Behandlingen i Landstinget af det da forelagte Retsplejelovforslag. Jeg kan tilføje, at Bestemmelsen for Højesteretsdommers Vedkommende er af meget gammel Dato, og at Bestemmelsen om, at andre Dommerembeder højst maa være besat ved Konstitution i et Aar, er enstemmigt vedtaget under Behandlingen af Retsplejelovforslaget.

Naar man har vedtaget disse specielle Bestemmelser vedrørende Dommerembeder, skyldes det naturligvis Hensynet til disse Embeders særlige Karakter, ikke blot deres almindelige Vigtighed, men ogsaa det vigtige i at sikre Dommerembedernes og Dommernes Uafhængighed af Administrationen. Enhver vil jo være klar over, at en konstitueret Dommer ikke staar i den uafhængige Stilling overfor Administrationen som en fast ansat Dommer, og at det derfor bliver des betænkeligere, jo længere en Konstitution trækker ud. Man kan ikke helt undvære Konstitution, men man kan begrænse den for Dommernes Vedkommende. Den Bestemmelse, der er foreslaaet her, og som jo gælder alle Tjenestemandstillinger og altsaa ogsaa skal gælde Dommerstillingerne, bortset fra Højesteretsdommerstillingerne, har været Genstand for meget skarp Kritik fra en Dommers Side i det juridiske Tidsskrift „Ugeskrift for Retsvæsen“. Han drager meget stærkt til Felts mod denne Bestemmelse og mener, at den vil være ganske uforsvarlig.

Den Begrundelse, der gives fra deres Side, som forsvarer Bestemmelsen i § 94, 2det Stykke, saaledes som den lyder i Lovforslaget, gaar jo ud paa: hvorfor skulde man i Grunden afskære Dommerne fra at blive Ministre? en Dommer kan jo være en fortræffelig Minister, og det er dog urimeligt at udelukke ham fra at blive det ved at holde paa Retsplejelovens bestaaende Regel. Jeg skal gerne indrømme, at en Dommer kan blive en endogsaa fortræffelig Minister, være sig som Justitsminister eller i en anden Stilling; men jeg tror heller ikke, det har været Retsplejelovens Mening paa nogen Maade at ville afskære dette. Hvad Retsplejeloven har villet, er, at en Dommer, der bliver udnævnt til Minister, ikke paa ube-

stemt Tid kan holde sit Embede som Rettrætepost besat ved Konstitution og saa atter kan overtage det, naar han gaar af som Minister. Dette tror jeg er rigtigt. Derimod er der intet som helst i Vejen for, at en forhenværende Dommer, der er blevet Minister og nu gaar af som Minister, kan faa det første ledigblevne Embede af tilsvarende Karakter som det, han tidligere har siddet i. Og det plejer jo ikke at være saaledes her i Landet, at et nyt Ministerium forfølger Medlemmerne af det afgaaende ved ikke at ville give dem en passende Udnævnelse.

Jeg skulde derfor tro, at den Begrundelse, man har givet for at indføre den nye Regel i § 94, 2det Stykke, og med den ændre Retsplejeloven, ikke er holdbar. Under alle Omstændigheder maa jeg dog holde paa, at naar vi har et Retsplejeudvalg siddende for at gennemgaa og overveje Ændringer i Retsplejeloven, bør man ikke foregribe dette Udvalgs Arbejde ved her paa en Lov om Tjenestemænd og i en enkelt Paragraf at foreslaa en Ændring i de bestaaende Principper for Dommerembeders Besættelse ved Konstitution. Jeg maa i alt Fald holde meget stærkt paa, at inden man skrider til en eventuel Ændring af disse Bestemmelser, der jo skyldes saglige Grunde, bør saadant Forslag have foreligget til Overvejelse i Retsplejeudvalget. Jeg skal derfor henstille til den højtærede Minister, at han, hvis han vedblivende fastholder denne Bestemmelse, da tager den ud af dette Lovforslag og lader den komme til Behandling i det Retsplejeudvalg, som i Øjeblikket sidder.

Orla-Jensen: Da det foreliggende Lovforslag er tiltraadt af et Flertal af Tjenestemændene, er det meget vanskeligt for os, der paa den ene Side gerne vil støtte Regeringens Sparebestrebelse og paa den anden Side har syntes, at Tjenestemændene bliver for haardt behandlet, at støtte dem yderligere. Jeg maa meget beklage, at der gøres Forskel paa gifte og ugifte Tjenestemænd, selv om Udtrykket Forsørgertillæg nu er faldet bort, idet jeg ikke kan se rettere end, at det eneste, der maa være afgørende for Lønnens Størrelse, er Arbejdsydelsen. Hvis Forsørgerne derved bliver daarligere stillet, kan man udligne det ved Skattebestemmelser. Jeg beklager, at Tjenestemandorganisationernes Ledere ikke tog Forslaget om en Ikke-Forsørgerskat op, hvorved de Byrder, der udelukkende paalægges de ugifte Tjenestemænd, kunde have været fordelt paa hele Samfundet paa en